

ประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง

เรื่อง ตอรับการเปลี่ยนแปลงนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค
และกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม

ตามที่นายทะเบียนพรรคการเมืองได้มีประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง เรื่อง รับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคเสรีนิยม ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๓ ต่อมาได้มีประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง เรื่อง ตอรับการเปลี่ยนแปลงข้อบังคับพรรค และกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ตอรับการเปลี่ยนแปลงกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ตอรับการเปลี่ยนแปลงกรรมการบริหารพรรค ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ และตอรับการเปลี่ยนแปลงกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๖ ทำให้มีคณะกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม คงเหลือ จำนวน ๖ คน นั้น

บัดนี้ พรรคเสรีนิยมได้แจ้งต่อนายทะเบียนพรรคการเมือง กรณี ที่ประชุมใหญ่สามัญพรรคเสรีนิยม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๖ มีมติ ดังนี้

๑. ยกเลิกนโยบายพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้นโยบายพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๖ แทน ดังนี้

นโยบายพรรคเสรีนิยม

พ.ศ. ๒๕๕๖

พรรคเสรีนิยมเห็นว่าปัจจุบันประเทศไทยประสบความล้มเหลวเกี่ยวกับระบบพรรคการเมืองอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน เมื่อเกิดปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจปี ๒๕๓๙ ประเทศไทยก็ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างยั่งยืนก่อให้เกิดปัญหาตามมา ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขผลักดันรัฐธรรมนูญ ประกาศใช้มาแล้วก็ฉกฉวยตาม ผู้ที่เข้ามาทำงานการเมืองหรือพรรคการเมืองก็ไม่ได้ก่อให้เกิดพรรคการเมืองทางออกให้แก่สังคม มีแต่พรรคเดิม ๆ คนเดิม ๆ ที่ยังร่วมกลุ่มผลประโยชน์ของตนเองอยู่ อีกทั้งยังทำให้สังคมเกิดความแตกแยกสับสนทางความคิดอย่างไม่เคยมีมาก่อนนานวันเข้าก็ไม่อาจยุติความแตกแยกของสังคมได้ก่อให้เกิดปัญหาเชิงปรากฏการณ์ที่น่าวิตกหลายอย่างแก่ประเทศและความเป็นอยู่ของคนในชาติจนทำให้การแข่งขันด้านต่าง ๆ

กับภายนอกเกิดการสูญเสียด่างไป คุณภาพการศึกษาของชาติตกต่ำลงอย่างมาก หากมองย้อนไปในอดีต ก็ให้เห็นแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน สถาบันหลักต่าง ๆ ถูกแทรกแซง ทำให้ไม่มีความเป็นอิสระ ประชาชนผู้บริสุทธิ์ได้รับความเดือดร้อนจากความไม่เป็นธรรมของผู้มีอำนาจและการถูกเลือกปฏิบัติจากระบบโครงสร้างทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม สร้างสภาวะความเหลื่อมล้ำ ความไม่เท่าเทียมกัน จึงทำให้ผู้คนในสังคมที่อ่อนแอไม่อาจที่จะปกป้องสิทธิเสรีภาพของตนได้ ถ้าหากนานวันไปสภาวะการณ์ดังกล่าวนี้ยังคงดำรงอยู่ จึงเป็นไปได้ยากที่จะทำให้ปัญหาเหล่านี้ลดน้อยลงนับวันก็จะมีมากขึ้นและยากที่จะแก้ไขให้บรรลุความเท่าเทียมกันในสังคม

การที่จะแก้ไขปัญหาประเทศได้ต้องสร้างระบบนิติรัฐ และแก้ไขปัญหาคความยากจนที่ฐานราก ต้องแก้ไขให้มีการบังคับใช้กฎหมายให้ได้ ต้องทำให้สำเร็จอย่าให้เป้าหมายที่ตั้งไว้ถูกบิดเบือน ปฏิรูปและแก้ไขปัญหา เรื่องระบบนิติรัฐก่อนเป็นอันดับแรก ให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในระบบยุติธรรม จะต้องปฏิบัติตามยึดมั่นในหลักการของกฎหมายตรงไหนบกพร่องก็ต้องรีบแก้ไข สร้างความศรัทธาเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นก่อนแล้วถึงจะปฏิรูปขั้นตอนอื่น เมื่อระบบนิติรัฐเข้มแข็งแล้วจึงจะแก้ไขปัญหาคความยากจน เพราะความยากจนเป็นเรื่องใหญ่ในสังคม ซึ่งทุกสมัยเกือบทุกรัฐบาลทำเป็นข้ออ้างในการทำกินของนักการเมือง สาเหตุนี้ก็เกิดมาจากความบกพร่องในการพัฒนาประเทศอย่างยาวนาน ทำให้คนรวยยิ่งรวยขึ้น คนชั้นกลางหรือมนุษย์เงินเดือนถูกเอารัดเอาเปรียบทำให้จนลงทุกวัน และคนจนยิ่งจนลงเรื่อย ๆ จึงจำเป็นต้องดำเนินการลดช่องว่างระหว่างคนรวยคนจนโดยเร็ว ระยะแรกดูการประกอบอาชีพของคนระดับล่างให้มั่นคงปลอดภัย ที่เป็นปัญหารุนแรงมากกว่าปัญหาการเป็นหนี้ของชนชั้นกลางเกิดจากพฤติกรรมการบริโภคที่ไม่เหมาะสม แต่ปัญหาหนี้ของเกษตรกรรุนแรงกว่ามากต้องรีบแก้ไข ระยะต่อมาต้องสร้างความสำคัญกับการจัดการศึกษาให้ทั่วถึงอย่างมีคุณภาพ แต่ปัจจุบันนี้การศึกษาทั่วถึงแต่ไม่มีคุณภาพทั้งบุคลากรและนักเรียน ถ้าหากผู้มีอำนาจยังละเลยเพิกเฉยต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ก็จะเป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากร สิ้นเปลืองเวลา ไม่สามารถช่วยคนในชาติให้พึ่งตนเองได้ก็อย่าคิดหวังเลยว่าจะพัฒนาให้ชาติเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ เพราะคนเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากกว่าทรัพยากรอื่นใดและเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาชาติ

พรรคเสรีนิยม มองเห็นปัญหาและเงื่อนไขสำคัญเหล่านี้ อันเป็นสาเหตุแห่งรากเหง้าที่จะก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมาอย่างไม่จบสิ้น จึงได้วางแนวนโยบายพรรคเพื่อสร้างให้เกิดความเป็นธรรม

กับคนในชาติ โดยยึดมั่นการบริหารจัดการรูปแบบธรรมาภิปไตยของการมีเสรีภาพ เสมอภาคที่อยู่ในขอบเขตตามแนวทางการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ด้วยนโยบายหลัก ๕ นโยบาย ประกอบด้วย ๑๔ ด้านสำคัญ ดังนี้

๑. นโยบายทั่วไป ประกอบด้วยด้านสำคัญ จำนวน ๕ ด้าน คือ
 - ๑.๑ ด้านความมั่นคง
 - ๑.๒ ด้านการป้องกันสถาบันหลักของชาติ
 - ๑.๓ ด้านการเมืองการปกครอง
 - ๑.๔ ด้านการต่างประเทศ
 - ๑.๕ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน
๒. นโยบายด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วยด้านสำคัญ จำนวน ๕ ด้าน คือ
 - ๒.๑ ด้านการพาณิชย์กรรม
 - ๒.๒ ด้านพลังงาน
 - ๒.๓ ด้านการเกษตร
 - ๒.๔ ด้านอุตสาหกรรม
 - ๒.๕ ด้านการท่องเที่ยว
๓. นโยบายด้านสังคม ประกอบด้วยด้านสำคัญ จำนวน ๔ ด้าน คือ
 - ๓.๑ ด้านการศึกษา
 - ๓.๒ ด้านสาธารณสุข
 - ๓.๓ ด้านวัฒนธรรม
 - ๓.๔ ด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม
๔. นโยบายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
๕. นโยบายด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

นโยบายทั่วไป

๑. สร้างการเมืองการปกครองให้เกิดธรรมาภิปไตย ตามแนวทางระบอบประชาธิปไตยด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ สร้างความเป็นธรรมให้คนในชาติ เพื่อให้เกิดระบบอันพึงปรารถนาของชาติ

๒. ส่งเสริมสนับสนุนพรรคการเมืองที่มีการบริหารจัดการรูปแบบธรรมาภิบาลไทย ยกกระตือรือร้นการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ในการตรวจสอบการเข้าสู่อำนาจรัฐในเรื่องต่าง ๆ ของทุกภาคส่วน ให้มีส่วนร่วมในการกำหนดการตัดสินใจทางการเมืองและนโยบายพรรค

๓. ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการแก้ไขกฎหมาย เสนอออกกฎหมายบังคับใช้อย่างเสมอภาค เพื่อให้มี เสรีภาพและเป็นธรรม

๔. ส่งเสริมสนับสนุนให้สังคมทุกระดับชั้น ได้รับความรู้ ความเข้าใจในระบบการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และนโยบายต่าง ๆ ภาครัฐ เพื่อร่วมกันหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา เงื่อนไขของชาติ

๕. ส่งเสริมสนับสนุนการกระจายรายได้ การกระจายผลประโยชน์การใช้ทรัพยากรร่วมกัน อย่างเป็นธรรม เพื่อเป็นการจัดและแก้ไขปัญหาหนี้สินความยากจนของประชาชนอย่างเป็นรูปธรรม

๖. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการหวงแหน การอนุรักษ์การใช้ประโยชน์ร่วมกัน การฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติ สร้างความมั่นคงด้านพลังงานมิให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและทำลายระบบนิเวศน์ อันเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและการอาชีพของประชาชนในท้องถิ่นทุกระดับชั้น

๗. ส่งเสริมสนับสนุนสมรรถนะในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จัดสรรที่ดินเพื่อการทำกินหรือที่อยู่อาศัย กำหนดเกณฑ์การใช้ประโยชน์จากทรัพยากร สาธารณะเพื่อประโยชน์ ของคนในท้องถิ่น

๘. ส่งเสริมสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดการศึกษา สร้างเสริมสุขภาพ คุ้มครองชีวิต ทรัพย์สิน พัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ด้อยสิทธิ์และโอกาสของประชาชน เพิ่มขีดความสามารถของคนในชาติ พัฒนาคนไทย ให้การศึกษาอย่างทั่วถึงทุกระดับ

๑.๑ ด้านความมั่นคง

(๑) พิทักษ์รักษาป้องกันไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพ แห่งดินแดนขอบเขตอำนาจรัฐ

(๒) จัดให้มีกองกำลังทหารของชาติ ให้เข้มแข็งในการป้องกันอธิราชศัตรู มีอาวุธยุทโธปกรณ์ เทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย และทรงประสิทธิภาพอย่างจำเป็นและเพียงพอต่อความมั่นคงสถาบันชาติ สถาบัน พระมหากษัตริย์ พิทักษ์ปกป้องผลประโยชน์ของชาติอย่างคุ้มค่าและประหยัด ตลอดจน

การปกครองตามแนวทางระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และพร้อมรับมือที่จะเผชิญภัยคุกคามจากภายนอกประเทศ

(๓) ส่งเสริมการกระจายอำนาจเพื่อให้กองทัพมีบทบาทในการพัฒนาร่วมมือ เสริมสร้างความมั่นคงของชาติ ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี

(๔) ส่งเสริมสนับสนุนและผลักดันให้มีการพัฒนา ศึกษา วิจัย ค้นคว้าการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการทหารของทุกเหล่าทัพ พร้อมให้ความร่วมมือกับมิตรประเทศในทุกภูมิภาค

(๕) สร้างขวัญ กำลังใจ กำลังพลทุกเหล่าทัพ สนับสนุนให้มีความมั่นคงในการดำรงชีพ ปรับปรุง เพิ่มเติมด้านสวัสดิการให้สมบูรณ์ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยการแก้ไขปรับเปลี่ยนกฎระเบียบข้อบังคับที่ไม่เป็นธรรมให้มีความสอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจตามสมัยปัจจุบัน

(๖) ส่งเสริมให้กำลังพลทุกเหล่าทัพมีการพัฒนาการทางการศึกษา เพิ่มพูนความรู้ทักษะอบรม คุณานทั้งภายในและนอกประเทศอย่างกว้างขวางในโครงการศึกษาอบรมหลักสูตรต่าง ๆ

(๗) ส่งเสริมสนับสนุนองค์กรด้านความมั่นคง คุ้มครองผลประโยชน์ทรัพยากรของชาติ โดยรัฐต้องสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในการป้องกันประเทศและรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน

๑.๒ ด้านการป้องกันสถาบันหลักของชาติ

(๑) ปกป้อง เทิดทูน พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อย่างแข็งขัน

(๒) ส่งเสริมสนับสนุนให้องค์กรและประชาชนภายในชาติ ดำเนินการตามโครงการพระราชดำริ แนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างเป็นรูปธรรม

(๓) เสริมสร้างให้คนในชาติได้ตระหนักและเกิดจิตสำนึกจิตวิญญาณของความเป็นไทย ให้มีความ จงรักภักดีเทิดทูน เชิดชูพระเกียรติสถาบันพระมหากษัตริย์อันเป็นที่รักยิ่ง พร้อมทั้งป้องกันปราบปรามอย่างจริงจังไม่ให้เกิดการล่องละเมิดพระบรมเดชานุภาพ

๑.๓ ด้านการเมืองการปกครอง

(๑) อำนาจอธิปไตย อำนาจอธิปไตย และอำนาจอตุลาการเป็นของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน ยึดมั่นการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(๒) ปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับที่ล้าหลังที่ประชาชนไม่ได้รับความเป็นธรรม และยังมีความเหลื่อมล้ำให้มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมปัจจุบัน สร้างให้เกิดความปรองดอง สมานฉันท์ ประชาชนไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบ ยึดถือ ประชญา ภูมิปัญญา สานประโยชน์แก้ไขความขัดแย้ง อย่างสร้างสรรค์โดยสันติวิธี

(๓) ส่งเสริมสนับสนุนให้ข้าราชการประจำมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นการเพิ่มจิตสำนึก เกิดความตระหนักการรับใช้ชาติ ประชาชน อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดธรรมาธิปไตย เป็นการบริหาร ที่ยึดหลักคุณธรรมมากกว่าการควบคุม โดยประชาชนสามารถตรวจสอบได้

(๔) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจการปกครองสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น ไม่ให้กระจุกตัวอยู่ในส่วนกลาง เพื่อเป็นการสร้างความรวดเร็วในการให้บริการแก้ไขปัญหาของประชาชน ท้องถิ่นที่ห่างไกลความเจริญเพื่อการพัฒนาชาติ

(๕) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเผยแพร่ความรู้ สร้างความเข้าใจ ความคิดทางการเมือง การปกครอง ระบอบประชาธิปไตยที่ถูกต้องให้แก่ประชาชนทุกสาขาอาชีพให้เกิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง อย่างกว้างขวางในทุกพื้นที่

(๖) สนับสนุนให้มีการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ประพฤติมิชอบในทุกภาคส่วน อย่างแข็งขัน และดำเนินการทางคดีอาญา คดีแพ่งกับผู้กระทำที่ก่อเกิดความเสียหายต่อทรัพยากรของชาติ และประชาชนโดยรวมอย่างรวดเร็ว เฉียบขาด และคดีไม่มีอายุความ

๑.๔ ด้านการต่างประเทศ

(๑) สนับสนุนให้มีการยกเลิกทบทวน ปรับปรุงแก้ไขบรรดาสนธิสัญญา อนุสัญญา บันทึกลง และข้อตกลงต่าง ๆ ที่ได้ทำไว้กับบรรดานานาประเทศ ที่ทำให้ประเทศไทยเกิดการเสียเปรียบ ถูกเอารัดเอาเปรียบไม่เกิดความเป็นธรรมให้เกิดความสอดคล้องกับยุคสมัย และเวลาที่เปลี่ยนไปให้ถูกต้อง เป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

(๒) ส่งเสริมให้มีความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศที่เป็นประโยชน์แก่ชาติและประชาชน ยึดมั่นในพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎบัตรสหประชาชาติ

(๓) ส่งเสริมให้มีการยกระดับบทบาทของประเทศ การมีส่วนร่วมกับองค์การระหว่างประเทศ ที่สำคัญ กระชับความสัมพันธ์อันดีกับทุกประเทศที่มีระบบสังคมแตกต่างกัน โดยเคารพหลักการเอกราชอธิปไตย และบูรณภาพแห่งมิตรดินแดน

(๔) เสริมสร้างการอยู่ร่วมกันกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างสันติ มีความเสมอภาค เข้าใจซึ่งกันและกัน สนับสนุนผลักดันให้เกิดการค้าชายแดน การแก้ไขปัญหาชายแดนด้วยการเจรจาโดยสันติวิธี เพื่อนำความเจริญรุ่งเรือง สู่ภูมิภาค ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

(๕) สนับสนุนให้มีการดำเนินนโยบายอย่างอิสระ เป็นกลาง สอดคล้องกับเอกลักษณ์ของชาติ และลักษณะพิเศษของคนไทยยึดมั่นในเอกราช อธิปไตย ศักดิ์ศรี ผลประโยชน์ และทรัพยากรของชาติ เป็นหลักสำคัญ

๑.๕ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน

(๑) ส่งเสริมสนับสนุนการจัดตั้งองค์กรประชาธิปไตย จากการรวมตัวกันของภาคประชาชน เป็นภาคี หรือเครือข่าย คำนึงถึงสิทธิและผลประโยชน์ของกลุ่มชนนั้น ๆ อันจะพึงมี

(๒) ส่งเสริมสนับสนุนองค์กรภาคประชาชน เพื่อการพัฒนาศักยภาพให้เกิดขึ้น ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการลงประชามติที่ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย ทั้งนี้ ต้องยึดหลักความสมเหตุสมผล

(๓) ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชน องค์กรต่างๆ มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย กำกับดูแลตรวจสอบ ประเมินผลตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

(๔) ส่งเสริมสนับสนุน ให้ประชาชนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูล ข่าวสาร เพื่อการรับรู้ รับทราบ ส่วนที่จำเป็นต่อการพัฒนา อันเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาประเทศให้เกิดความมั่นคง

(๕) ส่งเสริมสนับสนุนการสื่อสารภาครัฐ ต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะ และมีความเป็นกลางโดยให้มีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เกิดผลบวกทางความคิดแก่ประชาชนให้ได้รับรู้ รับทราบข้อมูลที่เป็นจริง

(๖) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีกฎหมายคุ้มครองวิชาชีพสื่อ ให้มีอิสระเสรีภาพ และมีความรับผิดชอบข้อมูลที่นำเสนอต่อสังคมโดยรวม
นโยบายด้านเศรษฐกิจ

(๑) ทบทวนแก้ไขแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติให้เป็นแผนพัฒนาชาติ ตรงกับสภาพความเป็นจริงเพื่อเพิ่มขีดความสามารถด้านการแข่งขัน มีภูมิคุ้มกันความเสี่ยงจากสภาวะการณ์ผันผวนของสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก ยุคโลกาภิวัตน์บนพื้นฐานการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) มุ่งมั่นพัฒนาผู้ประกอบการขนาดกลาง ขนาดย่อม ให้มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุน รวมทั้งส่งเสริมการลงทุนทั้งจากภายในและภายนอกที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ กำหนดมาตรการการป้องกันการลงทุนแบบผูกขาด เพื่อการแข่งขันที่เป็นธรรม

(๓) เร่งรัดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทุก ๆ ด้าน ที่เป็นปัจจัยที่เอื้อต่อการเกษตร การพาณิชย์และการอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยพัฒนาทักษะให้เกิดการเรียนรู้ เข้าใจระบบธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มีความรู้ความเข้าใจมีทักษะทางการเงิน ด้านการตลาด ด้านการลงทุน ด้านการเกษตรและด้านการบริหารจัดการยุคใหม่

(๔) ปรับความสมดุลพื้นที่ทั่วประเทศให้เป็นมาตรฐานสากล เพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ ยกระดับการให้บริการความปลอดภัย ความสะอาด ความสะดวกสบาย ของผู้ใช้บริการเพื่อลดปัญหาทางด้านต้นทุนขององค์กรให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดการจ้างงานในอนาคต

(๕) พัฒนาโครงข่ายขนส่งทางน้ำ ทางบก ระบบราง ระบบทางอากาศ ให้มีความเชื่อมโยงกับระบบขนส่งอื่น ๆ รูปแบบการบูรณาการเป็นการเพิ่มสัดส่วนการขนส่งทุกระบบภายในประเทศอย่างทั่วถึง และเชื่อมโยงต่างประเทศ เพื่อให้เกิดการรองรับการให้บริการของภาคประชาชน และภาคการขนส่ง อย่างเป็นบูรณาการ

(๖) ปรับปรุงโครงสร้างของภาษี ขยายฐานภาษีให้กว้างป้องกันระบบภาษีซ้ำซ้อน ระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม มุ่งเน้นภาษีทางตรงถึงที่มาของภาษีให้ชัดเจน เพิ่มภาษีสินค้าฟุ่มเฟือย ลดภาษีการบริโภค ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพของประชาชน ให้มีความเหมาะสมต่อสภาพความเป็นจริงกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน

(๗) กระจายทุนและระดมทุนเพื่อการพัฒนาทั้งด้านภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคการบริการเพื่อความก้าวหน้าของประเทศโดยใช้แหล่งทุนจากภายในประเทศเป็นหลัก ลดการพึ่งพายืดหลักการพึ่งตนเองเป็นการลดความเสี่ยงต่อความผันผวนของเศรษฐกิจภายนอก

(๘) ปรับระบบการบริหารงบประมาณแผ่นดินให้มีประสิทธิภาพ ปรับปรุงแก้ไขปัญหาทางการเงิน ทางด้านการคลัง รักษามาตรฐานสกุลเงินตราให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาเศรษฐกิจของประเทศมิให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ เงินฝืด เงินตึง ยึดตามหลักเกณฑ์อิสระมาตรฐานสากล ทางด้านการเงินเป็นหลัก จัดสรรงบประมาณแผ่นดินทุกจังหวัดตามความจำเป็นทั่วถึง โปร่งใสเป็นธรรม และมีการตรวจสอบไม่ให้เกิดการรั่วไหลอย่างเข้มงวด

(๙) รักษาวิสัยทางการเงิน ด้านการคลังของประเทศ เพื่อให้เกิดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของชาติ มุ่งสร้างโอกาสการกระจายอำนาจ การบริหารจัดการทรัพยากรทางการเงิน ด้านการคลัง ไปสู่ระบบท้องถิ่น ชุมชน ในการสร้างความเข้มแข็งให้แก่เศรษฐกิจชุมชน วิสาหกิจชุมชน และสหกรณ์ชุมชน

(๑๐) รักษาดุลการชำระเงิน ดุลงบประมาณ ดุลการค้า ให้มีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ ตามความเป็นจริง ผลักดันมาตรการทางการเงิน ทางด้านการคลัง ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ร่วมมือด้านเศรษฐกิจกับนานาประเทศ ส่งเสริมการออมในประเทศ สนับสนุน พัฒนาทางด้านตลาดเงิน ทางด้านตลาดทุน ทางด้านตลาด สินค้าเกษตร โดยมีมาตรการทางการเงิน ทางด้านการคลัง เพื่อเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ กำหนดหลักเกณฑ์จัดหาแหล่งเงินทุนขนาดย่อม เพื่อลดปัญหาเงินกู้ยืมของทุกภาคส่วน

๒.๑ ด้านการพาณิชย์กรรม

(๑) ส่งเสริมให้มีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ในการประกอบการด้านพาณิชย์กรรม ด้านการให้บริการและด้านการขนส่ง

(๒) กำหนดมาตรการการควบคุมสินค้า เครื่องอุปโภค บริโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ ของประชาชน ตลอดจนควบคุมการค้ากำไรเกินควรและควบคุมป้องกันการกักตุนสินค้าอย่างมีประสิทธิภาพ

(๓) จัดเร่งรัดให้มีการกำหนดมาตรฐานการทดสอบมาตรฐาน ประสิทธิภาพ สร้างความแข็งแกร่ง ตราสินค้าสำหรับสินค้าอุตสาหกรรมของไทยไปตลาดต่างประเทศ

(๔) ส่งเสริมคุ้มครองสิทธิประโยชน์ธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรมทุกประเภท พร้อมกับ คุ้มครองสิทธิประโยชน์ของประชาชน และผู้บริโภคทั้งด้านราคาและด้านคุณภาพให้เกิดผล

(๕) เร่งรัดกระตุ้นมาตรฐานด้านศุลกากร ลดขั้นตอนการทำงานเพื่อรองรับการส่งออกสินค้า ทุกภาคส่วน ปรับกระบวนการทางการตลาดเพื่อกระจายผลผลิตจากผู้ผลิตให้ถึงมือผู้บริโภค เพื่อการค้าส่ง ค้าปลีกในทุกภูมิภาคภายในประเทศและต่างประเทศอย่างรวดเร็ว ทันต่อสภาพการแข่งขันภายนอก

(๖) จัดให้มีการประกันภัยสินค้า ประกันภัยพืชผลทางการเกษตรที่สำคัญ เพื่อเป็นการกระตุ้น ต้นทุนการผลิต

(๗) ขยายตลาดสินค้าอย่างเป็นระบบครอบคลุมสินค้าทุกประเภท เพื่อการส่งออกโดยมีกลไก การค้าปลีก การค้าส่ง จัดตั้งศูนย์กระจายสินค้าไทยในต่างประเทศควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบการให้บริการ ตลอดจน สิ่งอำนวยความสะดวกระบบขนส่งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

๒.๒ ด้านพลังงาน

(๑) ปฏิรูประบบพลังงาน เพื่อลดการพึ่งพาพลังงานนำเข้า เพิ่มการใช้ประโยชน์จากพลังงานทดแทนจากธรรมชาติ สร้างความเป็นธรรมโดยการกระจายรายได้ภาคธุรกิจพลังงานไปสู่ประชาชนอย่างเป็นธรรม

(๒) ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานสะอาด พัฒนาพลังงานทางเลือกอย่างจริงจังพัฒนาพลังงานที่สะอาด ลดก๊าซเรือนกระจก ลดมลพิษทางอากาศ เพื่อการแก้ไขปัญหาโลกร้อน และเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

(๓) ปรับโครงสร้างราคาน้ำมัน ราคาก๊าซธรรมชาติ ก๊าซปิโตรเลียม ให้สอดคล้องกับภาวะค่าครองชีพประชาชน

(๔) เพิ่มการเก็บค่าภาคหลวง ธรณี ปากบ่อ มีเปอร์เซ็นต์เพิ่มขึ้น เพื่อให้รัฐบาลมีรายได้ เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ที่มีน้ำมัน แล้วนำรายได้มาจัดตั้งกองทุนเป็นสวัสดิการประชาชน

๒.๓ ด้านการเกษตร

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ให้มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และวิถีชีวิตของชุมชนในท้องถิ่น

(๒) ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรทำการเกษตรตามแนวทางทฤษฎีใหม่ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จัดหน่วยงานลงไปให้ความรู้สร้างความเข้าใจ เพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรให้ยืนบนขาตนเองได้อย่างมั่นคงลักษณะการพึ่งตนเอง

(๓) ปรับโครงสร้างการผลิตทางการเกษตร สนับสนุนให้ปลูกพืชเศรษฐกิจ อ้อย ยางพารา ปาล์ม ข้าว มันสำปะหลัง เพื่อเพิ่มพูนเศรษฐกิจครอบครัวโดยให้ความรู้ความเข้าใจของการใช้สารเคมี ลดการใช้สารเคมีเพื่อรักษาสภาพดินให้หันมาใช้ปุ๋ยอินทรีย์แทนในภาคการเกษตรทุกรูปแบบ

(๔) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการปรับลดอัตราภาษีเครื่องกล เครื่องอุปกรณ์ทางการเกษตร เพื่อเป็นการ ลดต้นทุนลดความเสี่ยง เพื่อเพิ่มผลผลิตให้มีคุณภาพและประสิทธิผลสูงขึ้น

(๕) สร้างมูลค่าเพิ่มโดยการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตร นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาในการทำให้เพิ่มผลผลิต สร้างระบบเกษตรกรรมที่เป็นการผลิตพื้นฐานที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของชาติให้แข็งแกร่งมั่นคง นำแนวคิดด้านการพัฒนาการเกษตรอย่างยั่งยืน เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีในการสร้างความมั่นคงของเกษตรกร อย่างแท้จริง

(๖) ส่งเสริมการพัฒนาระบบชลประทานให้สามารถส่งน้ำเข้าไปยังเรือกสวน ไร่นาเกษตร
อย่างเป็นธรรม เพียงพอต่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนสาธารณูปโภคให้เพียงพอ สอดคล้องกับความต้องการ
ในท้องถิ่นทั่วประเทศ

(๗) ส่งเสริมการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร ก่อตั้งตลาดกลางเพื่อการค้าส่ง ค้าปลีก
ด้านการเกษตรในทุกท้องถิ่นทั่วประเทศ

(๘) กำหนดหลักเกณฑ์การให้สินเชื่อเพื่อผลผลิตทางการเกษตร ปรับปรุงบทบาท
ธนาคารเพื่อการเกษตร และสหกรณ์การเกษตรให้เป็นสถาบันช่วยเหลือสนับสนุนภาคเกษตร การให้สินเชื่อ
ดอกเบี้ยต่ำเป็นการเข้าถึงแหล่งทุนได้โดยง่าย

(๙) ส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่มเป็นระบบสหกรณ์หรือรูปแบบอื่น ๆ เพื่อสร้างความเข้มแข็ง
ปรับปรุงแก้ไขระบบสหกรณ์ให้มีประสิทธิภาพ แก้ไขปัญหาหนี้สินเรื้อรังของเกษตรกรอย่างเป็นระบบ
ให้หลุดพ้นจาก สภาพปัจจุบัน

๒.๔ ด้านอุตสาหกรรม

(๑) ปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรมตั้งแต่การควบคุมคุณภาพ มาตรฐาน ผลิตภัณฑ์
สินค้าบริการ การลดต้นทุนการผลิต การบริหารความเสี่ยงของกิจการ การบริหารจัดการมลพิษ
และการป้องกันรักษาสภาพแวดล้อม เชลลการส่งเสริมการลงทุนที่เข้ามาทำลายสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศน์

(๒) ส่งเสริมสนับสนุนทั้งภายในภายนอกประเทศของภาคอุตสาหกรรมทั้งขนาดใหญ่
กลาง และเล็ก ตลอดจนอุตสาหกรรมชุมชนในท้องถิ่นให้ครบวงจร เพื่อการบริโภคภายใน และการส่งออก

(๓) มุ่งเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจในการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ การสร้างแบรนด์
ทางการค้า มีนวัตกรรมที่ทันสมัยจูงใจสร้างความแตกต่างด้านผลิตภัณฑ์ รูปแบบทางกายภาพ
ให้ทันสมัยมีความสร้างสรรค์ในการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในตลาดได้อย่างยั่งยืน

๒.๕ ด้านการท่องเที่ยว

(๑) ปรับปรุงเพิ่มประสิทธิภาพหน่วยงาน ภาครัฐที่เกี่ยวข้องด้านความปลอดภัยให้แก่
นักท่องเที่ยว ปรับปรุงค่าธรรมเนียม ค่าบริการ ให้สามารถแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเดียวกันได้

(๒) ส่งเสริมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กำหนดพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ประวัติศาสตร์
วัฒนธรรม ชายทะเล และกำหนดจุดขายของแต่ละท้องถิ่นภูมิภาค กลุ่มจังหวัดให้เหมาะสม

(๓) ส่งเสริมการทำธุรกิจท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กำหนดแผนการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เชิงอนุรักษ์ รูปแบบวัฒนธรรม การนำประเพณี ความเป็นอยู่พื้นบ้าน ความเป็นไทย โสมสത്യ ออกเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ให้ทั่วโลกได้รับรู้รับทราบและอยากเข้ามาสัมผัสได้

(๔) ส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวให้เกิดการขยายตัวจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศมากขึ้น ทั้งในเชิงคุณภาพและปริมาณ อย่างมีความสมดุลเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม ด้วยรูปแบบ จุดขายเฉพาะแหล่งด้านความสวยงาม ความมีบรรยากาศที่สัมผัสได้และเพียบพร้อมด้วยการให้บริการ อย่างรวดเร็วเป็นที่น่าพอใจ

(๕) ส่งเสริมสนับสนุนการออกกำลังกาย การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพของประชาชน สร้างสถานที่ ฝึกแข่งขันที่พักผ่อนสาธารณะ ส่งเสริมเยาวชนเล่นกีฬาตั้งแต่เยาว์วัย กำหนดมาตรการเล่น ที่ถูกต้องเป็นสากล สนับสนุน การพัฒนาการผลิตอุปกรณ์การกีฬาให้มีมาตรฐานและราคาต่ำ จัดหาครูฝึกสอน ตั้งศูนย์กีฬาให้ได้ระดับมาตรฐานสากล

นโยบายด้านสังคม

๓.๑ ด้านการศึกษา

(๑) วิธีการสอนของครูและบุคลากร วิธีการเรียนและกิจกรรมการเรียน การวัดผล การประเมินผลการเรียนในทุกระบบ พัฒนาระบบการกระจายอำนาจทางการศึกษาแบบมีส่วนร่วม อย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) ปฏิรูปการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง อย่างทั่วถึง และเท่าเทียม เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนได้รับการช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมกับศักยภาพของเด็ก เพื่อเป็นรากฐานให้ผู้ที่ผ่านการศึกษาระดับนี้สามารถออกไปทำงานได้และเป็นพื้นฐานที่เชื่อมั่นสูง ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

(๓) ปฏิรูปการจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ทั้งในประเทศและต่างประเทศให้มีความสามารถทันกับความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการตลาดในอนาคต ให้มีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

(๔) ปฏิรูปการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้มีคุณภาพ มีมาตรฐานสอดคล้องกับ ความต้องการของสังคม และตลาดแรงงานในระดับนานาชาติ

- (๕) ส่งเสริมการจัดการศึกษานอกโรงเรียนให้สนองต่อความต้องการของประชากร ในทุกระดับอายุอย่างมีคุณภาพและหลากหลายในสาขาวิชาการอย่างทั่วถึง
- (๖) ส่งเสริมและสนับสนุนให้การศึกษานอกโรงเรียน การจัดการศึกษานานาชาติ จัดการศึกษาได้ ในทุกระดับ
- (๗) ส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการศึกษาโลก โดยสนับสนุนให้สถาบัน การศึกษานานาชาติที่มีคุณภาพเข้ามาเปิดสอนในประเทศไทยได้
- (๘) ส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันการศึกษาในทุกระดับจัดโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียน นักศึกษา และครูอาจารย์ได้ตามศักยภาพ
- (๙) ผลิตบุคคลากรในสาขาวิชาที่ขาดแคลนตามความต้องการของตลาด สามารถทำงาน ทั้งในและต่างประเทศได้อย่างมีคุณภาพ เช่น สาขาการแพทย์การพยาบาล วิศวกรรมศาสตร์ คณิตศาสตร์ การเงินการบัญชี การตลาด กฎหมาย ภาษาต่างประเทศ นวัตกรรม เทคโนโลยี และ การกีฬา ฯลฯ
- (๑๐) ส่งเสริมจัดตั้งสถาบันการศึกษาพัฒนาเด็กอัจฉริยะ เพื่อพัฒนาความเป็นเลิศให้แก่ ทรัพยากรบุคคลของชาติ
- (๑๑) ส่งเสริมสนับสนุนการจัดตั้งกองทุนเพื่อก้ำยืมทางการศึกษาโดยไม่เสียดอกเบี้ยระหว่างเรียน แก่ผู้ที่มีรายได้น้อยพอเพียง ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้และผู้สนใจซึ่งผ่านการคัดกรองจากคณะกรรมการ กองทุน
- (๑๒) จัดตั้งกองทุนการศึกษาของรัฐบาล จัดหาทุนการศึกษาจากสาธารณะ หรือองค์กรต่าง ๆ ในสังคมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้ทุนการศึกษาต่อต่างประเทศแก่ผู้เข้าสอบแข่งขัน คัดเลือก นักเรียนที่มีความสามารถรับทุนการศึกษาเพื่อไปศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาที่มีคุณภาพในต่างประเทศ มีการจัดการมอบทุนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุด
- (๑๓) ส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยการศึกษาอบรมดูงาน ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจน เกิดผลการเปลี่ยนแปลงอย่างพัฒนา มีการแลกเปลี่ยนบุคลากรการศึกษาระหว่างประเทศอย่างเหมาะสม

๓.๒ ด้านสาธารณสุข

(๑) ปรับปรุงด้านการแพทย์ การสาธารณสุข สถานีอนามัย โรงพยาบาล จัดให้มีเครื่องมือ อุปกรณ์การรักษาที่ทันสมัย ในภาคชนบทท้องถิ่นให้เพียงพอต่อประชากร พร้อมทั้งเร่งผลิตแพทย์ โรงพยาบาล บุคลากรทางการแพทย์สาธารณสุข ให้เพียงพอทันต่อความต้องการให้บริการ

(๒) ส่งเสริมการพัฒนาระบบสุขภาพอนามัยชุมชนอย่างครบวงจร เป็นแนวทางการป้องกันฟื้นฟูสภาพร่างกาย จิตใจ ลดพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพด้านการบริโภคและที่อยู่อาศัย เพื่อให้เกิดสุขภาวะที่ดี

(๓) พัฒนาระบบสุขภาพถ้วนหน้า ให้ผู้มีรายได้น้อยเข้าถึงระบบการรักษาพยาบาลของภาครัฐ สามารถรับการตรวจโรค ป้องกันโรคโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการให้บริการใด ๆ

(๔) สนับสนุนการรักษาฟรี และสามารถเข้ารับการรักษาได้ทั้งในโรงพยาบาลรัฐ และโรงพยาบาลเอกชนที่ได้เข้าร่วมโครงการอย่างเป็นธรรม

(๕) ส่งเสริมให้เอกชนสร้างโรงพยาบาลเพื่อให้การรักษาพยาบาลแก่ประชาชนทั้งในและต่างประเทศ อย่างเพียงพอโดยเก็บค่ารักษาอย่างเป็นธรรม

(๖) สนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมป้องกัน ดูแลสุขภาพในการรักษาพยาบาลเบื้องต้น จัดหลักสูตรอบรมวิชาการสาธารณสุขขั้นพื้นฐานแก่ประชาชนในชุมชนชนบททุกหมู่บ้าน ตลอดจนท้องถิ่นทุรกันดาน

(๗) ส่งเสริมสนับสนุนอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อ.ส.ม.) ให้มีบทบาท และได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมเป็นธรรม พร้อมทั้งฝึกอบรมให้ความรู้ ความเข้าใจในการรักษา และป้องกันผู้ป่วยให้เข้าถึงประชาชนทุกพื้นที่

๓.๓ ด้านวัฒนธรรม

(๑) ปลุกฝังจิตสำนึกอุดมการณ์ในการป้องกันวัฒนธรรมที่ไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย จากการไหลบ่าเข้ามาของวัฒนธรรมต่างชาติให้ตระหนักและรู้สึกหวงแหน วัฒนธรรมนิยมประเพณีเอกลักษณ์และวัฒนธรรมอันดีของชาติให้เกิดความรักชาติ

(๒) ส่งเสริมสนับสนุนเน้นการพัฒนาบุคลากรทางด้านศาสนา นำหลักสัจธรรมของแต่ละศาสนา มาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตด้วยวิธีการสร้างสันติสุข

(๓) ส่งเสริมสนับสนุนการอนุรักษ์สรรค์สร้างวัฒนธรรมเอกลักษณ์อันดีของชาติและท้องถิ่นไว้เป็นมรดกที่มีคุณค่าของชาติ

(๔) ส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันการศึกษาได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมประเพณีต่างถิ่นเพื่อให้เกิดความสามัคคี ส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกัน

(๕) ส่งเสริมทำนุบำรุงให้ความอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา สนับสนุนการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม อันเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอีกทางหนึ่ง

(๖) กำหนดมาตรการวิธีปลูกฝังชาตินิยมให้แก่ประชาชนทุกหมู่เหล่า พร้อมทั้งตรวจสอบควบคุม การเผยแพร่ของวัฒนธรรมต่างชาติที่ขัดต่อศิลปวัฒนธรรมประเพณีอันดีของประเทศ

๓.๔ ด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม

(๑) ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เป็นธรรมเกี่ยวกับด้านแรงงานทุกสาขาอาชีพให้ถูกต้องและเป็นธรรมยิ่งขึ้น สร้างความมั่นคงในการทำงานเพื่อเป็นหลักประกันการทำงานทุกภาคส่วน

(๒) เสริมสร้างมาตรการเคร่งครัดต่อการจัดระบบความปลอดภัยในการทำงาน และสวัสดิการแก่ผู้ใช้แรงงานให้ได้รับความคุ้มครอง ยกเว้นมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานเด็กและสตรี

(๓) ส่งเสริมสนับสนุนการสร้างระบบประกันการว่างงาน การผลิตแรงงานให้ตรงกับความต้องการของภาคการผลิตทั้งในและต่างประเทศ

(๔) ส่งเสริมสนับสนุนการฝึกอาชีพแก่ประชาชน ตลอดจนปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของผู้ใช้แรงงานทุกสาขาอาชีพ ตลอดจนการเคลื่อนไหวเรียกร้องความเป็นธรรมของประชาชนและผู้ใช้แรงงานให้ได้รับการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๕) ส่งเสริมการจัดระบบแรงงานสัมพันธ์ การคุ้มครองแรงงานทั้งแบบทวิภาคีและไตรภาคี คุ้มครองผู้ดำเนินการจัดตั้งสหภาพแรงงาน สนับสนุนให้มีการฝึกทักษะการพัฒนาอาชีพของผู้ใช้แรงงาน เพื่อเพิ่มศักยภาพการทำงานให้เกิดทักษะฝีมือมีคุณภาพให้เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน

(๖) ส่งเสริมสร้างงานให้มีปริมาณเพียงพอต่อการลงทุนตามถิ่นฐานแรงงานเพื่อรองรับการจ้างงาน ในแต่ละท้องถิ่นเพื่อลดการเดินทางเข้ามาทำงานในเมืองหลวง

(๗) จัดให้มีหลักประกันด้านสิทธิเสรีภาพ สวัสดิภาพ สวัสดิการ รายได้ โอกาสการทำงาน และการพัฒนาตนเองเพื่อการทำงานอย่างมีความสุขเท่าเทียมกัน จัดให้มีสถานพยาบาลแรงงาน มีบุคลากรทางการแพทย์ที่เชี่ยวชาญโรคเฉพาะทางและโรคที่เป็นอันตรายจากการทำงานโดยเฉพาะ เพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรค

(๘) คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาสมิให้ถูกเอาเปรียบจากสังคม รัฐต้องดูแลจัดสวัสดิการให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพตามความเป็นจริง

(๙) จัดตั้งศูนย์สารสนเทศให้เป็นศูนย์ข้อมูลการจัดหางาน ทำทะเบียนผู้ใช้แรงงานบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว ลดขั้นตอนการขออนุญาตของแรงงานต่างด้าวเพิ่มการตรวจตราแรงงานเถื่อน หรือแรงงานนอกระบบที่ผิดกฎหมาย ที่อยู่ในสถานประกอบการอย่างเข้มงวด ลดความเสี่ยงด้านอาชญากรรม โดยกำหนดขอบเขตเศรษฐกิจ พิเศษด้านแรงงานให้เกิดประสิทธิภาพการให้บริการ นโยบายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๑. ส่งเสริมสนับสนุนการวิจัยการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้มีความก้าวหน้าทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยจัดงบประมาณสนับสนุนด้านการศึกษา ค้นคว้าวิจัยจัดให้มีสถาบันการศึกษาริวิจัยและพัฒนาให้เพียงพอ นำผลการศึกษาที่ได้ออกมาเผยแพร่ ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๒. สนับสนุนการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีที่เป็นประโยชน์กับนานาชาติ จัดโครงการแลกเปลี่ยนและพัฒนาบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตามความต้องการ

๓. ส่งเสริมการประดิษฐ์คิดค้นเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่รักษาพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย ตลอดจนให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๔. ส่งเสริมสนับสนุนบทบาทภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมโครงการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสื่อสารที่มีคุณภาพสูงอย่างเป็นธรรม

นโยบายการรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมที่สวยงาม ทะเล ชายหาดที่สวยงามสะอาด แม่น้ำที่สะอาดปราศจากมลพิษ ป่าไม้ภูเขาที่เขียวขจีสมบูรณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นต้นทุนทางธรรมชาติที่ประเทศอื่น ๆ ไม่มี สภาพภูมิอากาศที่สามารถจัดการท่องเที่ยวได้ตลอดปี หากพรรคการเมืองหันมาช่วยอนุรักษ์พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้จะมีผลดี คือ

๑. การปลอดจากมลพิษ ทั้งอากาศก๊าซพิษ น้ำเสีย ขยะเทคโนโลยี สารพิษ เพราะเมื่อตั้งเป้าอนุรักษ์ธรรมชาติก็ไม่เพิ่มโรงงานอุตสาหกรรม ไม่เพิ่มนิคมอุตสาหกรรม ไม่มีการก่อสร้างท่าเทียบเรือขนาดใหญ่ ฯลฯ

๒. การไม่เพิ่มการใช้พลังงาน เมื่อไม่เพิ่มอุตสาหกรรมไม่ต้องสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ หรือ โรงไฟฟ้าถ่านหิน ไม่ต้องสร้างเขื่อนเพิ่ม ที่ทั้งหลายเหล่านี้จะทำลายสิ่งแวดล้อม

๓. การไม่ต้องสร้างเส้นทางขนส่งประหยัดค่าก่อสร้างเส้นทาง ประหยัดน้ำมันเชื้อเพลิง ไม่เพิ่ม ฝุ่นละอองมลพิษ

การวางเป้าหมายที่จะสร้างรายได้ด้วยการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยทั่วทุกภาค ทุกจังหวัด สามารถ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สร้างเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่นที่ได้สร้างคำขวัญ “ท่องเที่ยวสุขใจ ปลอดภัยทุกที่ อาหารดีที่เมืองไทย”

๑. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในแนวอนุรักษ์ เป็นการสร้างงาน สร้างรายได้บนพื้นฐานการอนุรักษ์ ไม่ต้องทำใหม่หิม่าที่ทำลายสิ่งแวดล้อม

๒. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก เป็นการสร้างงานให้ชาวบ้านหลากหลายลักษณะ

๓. การกระจายรายได้ กระจายงานให้ประชาชนทั่วไปมีงาน มีรายได้กระจายออกไป ไม่จำเป็นต้องเป็นนายทุนที่ต้องลงทุนขนาดใหญ่

๔. การสร้างครัวอาหารที่มีชื่อเสียง นักท่องเที่ยวต้องการอาหารที่รสชาติดี อาหารสะอาด ประชาชนทั่วไปลงทุนทำอาหารขายได้หลากหลาย

๒. เปลี่ยนแปลงข้อบังคับพรรคเสรีนิยม โดยยกเลิกข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ข้อบังคับใหม่ ดังนี้

๒. ยกเลิกข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๖ แทน ดังนี้

ข้อบังคับพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๖

ข้อบังคับพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยมโดยที่ประชุมใหญ่พรรคเสรีนิยมได้มีมติเป็นเอกฉันท์ ให้ยกเลิกข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๖ เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ และแนวทางในการบริหารจัดการพรรค ให้เป็นไปตามยุคสมัยการเปลี่ยนแปลงตลอดจนการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของพรรค ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๖”

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้มีผลบังคับใช้นับตั้งแต่วันที่ได้รับการตอบรับจากนายทะเบียนพรรคการเมือง เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“พรรค” หมายความว่า พรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“ข้อบังคับพรรค” หมายความว่า ข้อบังคับพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“สาขาพรรค” หมายความว่า สาขาพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“สมาชิกพรรค” หมายความว่า สมาชิกพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“คณะกรรมการบริหารพรรค” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“หัวหน้าพรรค” หมายความว่า หัวหน้าพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“รองหัวหน้าพรรค” หมายความว่า รองหัวหน้าพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“เลขาธิการพรรค” หมายความว่า เลขาธิการพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“รองเลขาธิการพรรค” หมายความว่า รองเลขาธิการพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“เหรียญกษาปณ์พรรค” หมายความว่า เหรียญกษาปณ์พรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“นายทะเบียนพรรค” หมายความว่า นายทะเบียนพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“โฆษกพรรค” หมายความว่า โฆษกพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“กรรมการบริหารพรรค” หมายความว่า กรรมการบริหารพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“คณะกรรมการสาขาพรรค” หมายความว่า คณะกรรมการสาขาพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“ประธานสาขาพรรค” หมายความว่า ประธานสาขาพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“กรรมการสาขาพรรค” หมายความว่า กรรมการสาขาพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“ที่ปรึกษาพรรค” หมายความว่า ที่ปรึกษาพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“ผู้อำนวยการพรรค” หมายความว่า ผู้อำนวยการบริหารพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“บุคลากรพรรค” หมายความว่า บุคคลผู้ปฏิบัติงานในพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“อาสาสมัคร” หมายความว่า บุคคลที่อาสาเข้าร่วมปฏิบัติงานและสามารถปฏิบัติงานกับพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“คณะกรรมการนโยบายพรรค” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“คณะกรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรค” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“คณะกรรมการยุทธศาสตร์” หมายความว่า คณะกรรมการยุทธศาสตร์พรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม
“ยุวเสรีนิยม” หมายความว่า เยาวชนที่มีอุดมการณ์เดียวกัน มีความคิดคล้ายคลึงกัน
สามารถเข้าร่วมกิจกรรมพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“คณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้ง” หมายความว่า คณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัคร
รับเลือกตั้งพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“ตัวแทนสมาชิก” หมายความว่า ตัวแทนสมาชิกพรรคการเมืองพรรคเสรีนิยม

“เขตเลือกตั้ง” หมายความว่า เขตเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

“ภาค” หมายความว่า ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๔ พรรคการเมืองที่ใช้ชื่อบังคับนี้เรียกว่า พรรคเสรีนิยม เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า
Liberal Party ชื่อย่อภาษาไทยว่า ส.ร.น. ชื่อย่อภาษาอังกฤษว่า L.P.

ข้อ ๕ เครื่องหมายพรรคและความหมาย

(๑) พรรคเสรีนิยม ใช้เครื่องหมาย นกพิราบขาว บนพื้นผ้าสีเหลี่ยมสีน้ำเงิน โดยมีอักษร
อยู่ภายใต้รูปนกพิราบขาวว่า “พรรคเสรีนิยม” และอักษรภาษาอังกฤษว่า “Liberal Party”

โดยมีคำอธิบาย ดังนี้

สัญลักษณ์ แสดงถึง อุดมการณ์ เสรีนิยม หมายถึง เสรีภาพ การแสดงออก การมีส่วนร่วม
ของประชาชน หน้าที่ความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อสาธารณะ และสิทธิบนความเสมอภาค

ข้อ ๖ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ ๔๗/๓๕๓ - ๔ หมู่ที่ ๗ ตำบลบางเขน อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี รหัสไปรษณีย์ ๑๑๐๐๐

ข้อ ๗ สาขาพรรคเสรีนิยมที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้ง ณ ที่ใดให้เรียกว่า พรรคเสรีนิยม สาขาตามชื่อที่ระบุถึงเขตท้องที่ตั้งนั้น

หมวด ๒

สมาชิกและสมาชิกภาพ

ข้อ ๘ บุคคลที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้มีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกพรรค

(๑) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด หรือผู้มีสัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติซึ่งได้สัญชาติไทยมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันที่ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิก

(๓) ไม่เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช

(๔) ไม่อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

(๕) ไม่ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาลหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๖) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต จิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๗) ไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น

ข้อ ๙ การสมัครเป็นสมาชิก ให้ยื่นใบสมัครตามแบบพิมพ์ของพรรคด้วยตนเอง พร้อมด้วยรูปถ่ายซึ่งถ่ายมาแล้วไม่เกิน ๖ เดือน ขนาด ๒ นิ้ว ๒ รูป สำเนาบัตรประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน โดยให้คำรับรองว่าตนมิได้เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่นต่อนายทะเบียนพรรค หรือทางไปรษณีย์ หรือทางการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ณ สำนักงานใหญ่ หรือต่อประธานสาขาพรรค ณ ที่ทำการสาขาพรรค โดยมีสมาชิกพรรครับรองไม่น้อยกว่า ๒ คน

เมื่อนายทะเบียนพรรคได้รับใบสมัครแล้ว ให้เสนอคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณา พร้อมด้วยคำคัดค้าน (ถ้ามี) เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้รับเป็นสมาชิกแล้ว ให้สมัครเป็นสมาชิกผู้นั้นชำระค่าธรรมเนียมในการลงทะเบียนเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นแปดบาท และเมื่อผู้สมัครชำระค่าลงทะเบียนครบถ้วนแล้ว ให้ลงทะเบียนผู้สมัครท่านนั้นเป็นสมาชิกพรรคและทำการออกบัตรประจำตัวสมาชิกพรรคไว้เป็นหลักฐาน

ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน นายทะเบียนพรรคอาจเสนอหัวหน้าพรรคผ่านเลขาธิการพรรค เพื่อให้รับบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีคุณสมบัติครบถ้วนเป็นสมาชิกก็ได้ แล้วรายงานให้คณะกรรมการบริหารพรรค มีมติให้รับเป็นสมาชิกในภายหลัง

ข้อ ๑๐ การคัดค้านผู้สมัครเป็นสมาชิกพรรค ต้องทำเป็นหนังสือมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่า ๒ คน และต้องชี้แจงเหตุผลในการคัดค้านประกอบด้วย

คำคัดค้าน ให้ยื่นต่อนายทะเบียนพรรค หรือนายทะเบียนสาขาพรรคแล้วแต่กรณี และให้ส่งวน คำคัดค้านนั้น ๆ ไว้เป็นความลับ

ข้อ ๑๑ ถ้าคณะกรรมการบริหารพรรค มีมติไม่รับผู้ใดเป็นสมาชิกโดยจะมีคำคัดค้านหรือไม่ก็ตาม ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ยื่นทราบ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการบริหารพรรคให้ถือว่าเป็นอันยุติ

ข้อ ๑๒ สมาชิกภาพของสมาชิกพรรคสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกพรรคตามข้อ ๘

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้ออกตามข้อ ๖๕ วรรคสอง

(๕) พรรคการเมืองสิ้นสภาพความเป็นพรรคการเมือง เลิก หรือยุบไป

(๖) เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองในขณะเดียวกันเกินกว่าหนึ่งพรรคการเมือง

การลาออกจากสมาชิกพรรคตามวรรคหนึ่ง (๒) ให้ถือว่าสมบูรณ์เมื่อได้ยื่นใบลาออกต่อ นายทะเบียนพรรคการเมือง

การสิ้นสุดของสมาชิกภาพตามวรรคหนึ่ง (๔) ถ้าสมาชิกผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ด้วยมติของพรรคต้องเป็นมติของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่สังกัดพรรค และมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของจำนวนกรรมการบริหารพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมด และการลงมติให้ลงคะแนนลับ แต่ถ้าสมาชิกผู้นั้นได้อุทธรณ์ ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่พรรคมีมติคัดค้านว่ามติดังกล่าวมีลักษณะตามมาตรา ๖๕ วรรคสามของรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมิได้มีลักษณะตามมาตรา ๖๕

วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ ให้ถือว่าสมาชิกภาพสิ้นสุดลงนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมีลักษณะตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ สมาชิกผู้นั้นอาจเข้าเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย หรือจะคงสมาชิกภาพของพรรคเดิมต่อไปก็ได้

ข้อ ๑๓ ภายใน ๑ ปีนับแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนการเลือกตั้งพรรคการเมือง ต้องดำเนินการรับสมัครสมาชิกให้มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าพันคน ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมีที่อยู่ในแต่ละภาคตามบัญชีรายชื่อภาค และจังหวัดที่นายทะเบียนพรรคการเมืองกำหนด

หมวด ๓

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๔ สมาชิกพรรคมีสิทธิต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสิทธิในการเสนอข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อพรรค
- (๒) มีสิทธิได้รับการคัดเลือกจากพรรคให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคในการเลือกตั้งทั้งปวงที่ราษฎรเป็นผู้ใช้สิทธิ
- (๓) มีสิทธิได้รับเลือกตั้งหรือแต่งตั้งเป็นผู้ปฏิบัติงาน คณะทำงานหรือคณะกรรมการสาขาพรรค กรรมการ หรืออนุกรรมการในคณะต่าง ๆ หรือกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนที่ปรึกษาพรรค
- (๔) มีสิทธิอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคจะพิจารณาเป็นแต่ละกรณีไป
- (๕) สมาชิกพรรคย่อมมีคุณสมบัติเด่นและมีคุณค่า ประกอบด้วย
 - (ก) เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีอุดมการณ์ต่อแนวทางของพรรค
 - (ข) เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ที่จะเสียสละ และพากเพียรในการทำงานเพื่อพรรคและอุดมการณ์ของพรรคจนประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของพรรค
 - (ค) เป็นผู้ที่มีความรู้ มีอุดมการณ์อย่างแรงกล้า และยึดมั่นในแนวทางของพรรคศึกษาอย่างถ่องแท้ เพื่อเข้าร่วมในการขยายอุดมการณ์และแนวทางของพรรคสู่สาธารณชนต่อไป
 - (ง) เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาขัดแย้งหรือข้อบกพร่อง จนได้รับการตำหนิจากคณะกรรมการบริหารพรรคและ/หรือสมาชิกพรรคทั่วไป

ข้อ ๑๕ สมาชิกพรรคมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ร่วมรับผิดชอบต่อเสถียรภาพของพรรคและให้ความร่วมมือในกิจกรรมของพรรค ด้วยจิตสำนึกในอุดมคติของพรรคในฐานะเป็นเจ้าของพรรคร่วมกัน
- (๒) สนับสนุนสมาชิกพรรคผู้ที่พรรคได้พิจารณาส่งลงสมัครรับเลือกตั้งในทุกระดับ และให้ความร่วมมือในการดำเนินงานของพรรคด้วยความเต็มใจ และบริสุทธิ์ใจเพื่อความก้าวหน้าของพรรค
- (๓) ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับของพรรคอย่างเคร่งครัด ให้การสนับสนุนนโยบาย และมติของพรรคอย่างจริงจัง
- (๔) ร่วมกิจกรรมทางการเมืองของพรรคด้วยความเต็มใจและเต็มความสามารถ
- (๕) ไม่นินทาให้ร้ายหรือบ่อนทำลายต่อพรรค สมาชิกพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๔

ความรับผิดชอบของพรรคต่อสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๖ ความรับผิดชอบของพรรคต่อสมาชิกพรรคมีดังนี้

- (๑) พรรคจะดำเนินการทางการเมืองอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้พรรคได้ก้าวไปสู่การมีบทบาททางการเมืองและเข้าสู่การบริหารประเทศเพื่อบรรลุเป้าหมายตามอุดมการณ์ ตามนโยบายของพรรค
- (๒) พรรคจะจัดการส่งเสริมสถานภาพของสมาชิกให้มีสมรรถภาพต่อการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัวและจัดให้มีกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เพื่อสมานสามัคคีระหว่างมวลสมาชิกทั่วประเทศ
- (๓) พรรคจะให้สวัสดิการคุ้มครองจากอิทธิพล อำนาจมืด และส่งเสริมสนับสนุนอาชีพให้กับมวลสมาชิกเพื่อการดำรงชีพ
- (๔) พรรคจะให้ความสำคัญแก่มวลสมาชิกพรรคทุกคนอย่างเต็มรูปแบบ โดยให้ถือว่าสมาชิกพรรคเป็นบุคคลสำคัญและเป็นปัจจัยหลักของพรรค

หมวด ๕

การให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป

ข้อ ๑๗ เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจทางการเมืองแก่สมาชิก ประชาชนโดยทั่วไป และจะส่งผลให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เป็นไปตามวิถีทาง

ระบบรัฐสภา เกิดศรัทธาและความเชื่อมั่นของปวงชนชาวไทย พรรคจึงได้กำหนดแนวทางการให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป ดังนี้

(๑) พรรคจะเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อฝึกอบรมแก่สมาชิกพรรค ประชาชน และบุคคลที่สนใจทั่วไป

(๒) พรรคจะรวบรวมเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางด้านการเมือง ทางด้านเศรษฐกิจ ทางด้านสังคม เน้นกระตุ้นเตือนให้สมาชิก ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อสิทธิประโยชน์แก่มวลสมาชิกและประชาชนให้เกิดความรู้เพิ่มมากขึ้น

(๓) พรรคจะส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัวกันในรูปแบบขององค์กรชุมชนท้องถิ่น เพื่อสร้าง ความเข้าใจให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิ การจัดการ การดูแลรักษาทรัพยากรของท้องถิ่น ตลอดจนปลูกฝังสิทธิทางการเมือง ที่พึงมี

(๔) พรรคจะส่งเสริมสนับสนุนให้มีการรวมกลุ่มกันของสมาชิกในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นให้เกิดความรู้ความเข้าใจ อันเป็นการเสริมสร้างมิตรร่วมทางการเมืองกับบุคลากรของพรรคอย่างสม่ำเสมอ

(๕) พรรคจะประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้ความรู้ทางการเมืองให้มีการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

(๖) พรรคจะส่งเสริมให้สมาชิกและประชาชนและบุคคลที่สนใจทั่วไปได้เข้าชมหรือเข้ารับฟังการอภิปรายหรือบรรยายทางการเมืองอย่างทั่วถึง

หมวด ๖

วินัยและจรรยาบรรณของสมาชิกพรรค

กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๑๘ เพื่อให้สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค ตลอดจนผู้ปฏิบัติงานของพรรคร่วมกันสร้างพรรค ให้เป็นพรรคการเมืองที่มีคุณภาพเป็นที่ศรัทธาและไว้วางใจของปวงชนชาวไทยจึงกำหนดวินัย ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ปฏิบัติงานของพรรคทุกระดับต้องยึดมั่นในอุดมการณ์ของพรรคและไม่ฝ่าฝืนต่อระเบียบข้อบังคับพรรค มติของคณะกรรมการบริหารพรรค รวมทั้งคำสั่งและประกาศของพรรคอย่างจริงจัง

(๒) ไม่ใช่ความเป็นสมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค กรรมการสาขาพรรค และปฏิบัติงานของพรรค ไปแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อบุคคล อื่นโดยใช้ข้อมูลใด ๆ ซึ่งยังไม่เปิดเผยต่อสาธารณชนและขัดต่อกฎหมายของรัฐ

(๓) ผู้ปฏิบัติงานของพรรคไม่พืงนำความลับของพรรคและหรือมติที่ประชุมใดไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่นหรือต่อสาธารณชนหรือแม้ว่ามติดังกล่าวนั้นจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพรรคก็ตาม

(๔) ในการดำเนินงานในรัฐสภาสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามมติของพรรคที่ได้มีมติไว้

ข้อ ๑๙ เพื่อเป็นการส่งเสริมและจรรโลงระบบพรรคการเมืองและทำให้การเมืองมีคุณธรรม สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรค กรรมการสาขาพรรค และผู้ปฏิบัติงานของพรรคควรได้ยึดถือ และปฏิบัติตามวินัยและจรรยาบรรณทางการเมือง ดังต่อไปนี้

(๑) มีความสำนึกในการเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

(๒) ประพฤติและดำรงชีพด้วยความมีคุณธรรมและอยู่ในกรอบแห่งกฎหมาย

(๓) ต้องศึกษาและทำความเข้าใจในนโยบาย กฎระเบียบ และข้อบังคับของพรรค

(๔) มีความกระตือรือร้นในการสร้างองค์กรพรรคให้เกิดการเจริญเติบโตด้วยความเสียสละ และให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพรรคให้กับบุคคลอื่นทั่วไป

(๕) มีจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่องานตามที่ได้รับมอบหมายจากพรรคอย่างจริงจัง

(๖) ยอมรับการปรับปรุงตนเองเพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความสามัคคี และความมีประสิทธิภาพของพรรค

(๗) มีจิตสำนึกในศักดิ์ศรีเกียรติยศชื่อเสียงและวัฒนธรรมและประเพณีอันดี และมีความรักชาติสามัคคีกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นคง ให้เกิดขึ้นภายในชาติทางด้านการเมือง ทางด้านเศรษฐกิจ ทางด้านสังคม

หมวด ๗

คณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๒๐ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเป็นคณะกรรมการบริหารพรรคซึ่งเป็นองค์กรหลักในการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่า ๘ คน ประกอบด้วย

(๑) หัวหน้าพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรค

- (๓) เลขานุการพรรค
- (๔) รองเลขานุการพรรค
- (๕) เภรัญญิกพรรค
- (๖) นายทะเบียนพรรค
- (๗) โฆษกพรรค
- (๘) กรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๒๑ การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่พรรค โดยการลงคะแนนลับ ตามลำดับ ดังนี้

(๑) ให้ที่ประชุมใหญ่เลือกตั้งหัวหน้าพรรค โดยให้สมาชิกในที่ประชุมเสนอชื่อผู้เป็นหัวหน้าพรรคต่อที่ประชุมและต้องมีสมาชิกในที่ประชุมรับรองไม่น้อยกว่ายี่สิบคนหากที่ประชุมมีผู้เสนอชื่อเพิ่มเติมเพื่อแข่งขันให้มีการลงคะแนน โดยตรงและโดยลับ หรือหากมีการเสนอชื่อเพียงคนเดียวให้ถือว่าบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อได้รับมติอนุมัติให้เป็นหัวหน้าพรรคโดยไม่ต้องลงคะแนน

(๒) ให้ที่ประชุมใหญ่กำหนดจำนวนของคณะกรรมการบริหารพรรคตามข้อ ๒๐

(๓) ให้หัวหน้าพรรคที่ได้รับเลือกตั้งใหม่เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคในตำแหน่งต่าง ๆ ได้จำนวนกึ่งหนึ่งตามข้อ ๒๐ ต่อที่ประชุมใหญ่โดยคำนึงถึงความอาวุโส ทางการเมือง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความเหมาะสม และการเสียสละให้กับพรรค

ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นจำนวนที่มีเศษให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคเพิ่มขึ้นอีก ๑ คน เพื่อให้ที่ประชุมใหญ่พิจารณาอนุมัติ

(๔) ให้สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมใหญ่เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิกเพื่อให้ที่ประชุมใหญ่เลือกเป็นกรรมการบริหารพรรคในส่วนที่เหลือจนครบจำนวนตามที่กำหนด

ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคตาม (๔) พึงคำนึงถึงการให้มีผู้แทนจากภาคต่าง ๆ โดยทั่วถึงกันผู้ถูกเสนอชื่อเป็นกรรมการบริหารพรรคไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่ก็ได้แต่ผู้เสนอชื่อกับผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่

ข้อ ๒๒ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

ข้อ ๒๓ คณะกรรมการบริหารพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดจากสมาชิกภาพ

(๔) เมื่อหัวหน้าพรรคพ้นจากตำแหน่งให้ถือว่าความเป็นคณะกรรมการบริหารพรรคสิ้นสุดลงทั้งคณะ

(๕) เมื่อตำแหน่งกรรมการบริหารพรรคว่างลง ๒ ใน ๓ ของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดถือว่าหมดสภาพทั้งคณะรวมทั้งหัวหน้าพรรคด้วย

เมื่อตำแหน่งกรรมการบริหารพรรคว่างลงตาม (๑) (๒) และ (๓) หัวหน้าพรรคมีอำนาจแต่งตั้งกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสมเข้าทำหน้าที่แทนจนกว่าจะมีการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างซึ่งต้องกระทำภายในหกสิบวันแต่ถ้าตำแหน่งที่ว่างลงนั้นเป็นตำแหน่งหัวหน้าพรรคตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทนและให้มีอำนาจเรียกประชุมใหญ่เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งหัวหน้าพรรคว่างลง

หากเกิดกรณีอื่นอันเป็นเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะหรือครบวาระและนอกเหนือจากที่กำหนดในข้างต้นให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจในการเรียกประชุมใหญ่เพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ ยกเว้นกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากสมาชิกภาพของพรรค

หมวด ๘

อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ

ข้อ ๒๔ คณะกรรมการบริหารพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

(๑) ดำเนินกิจการของพรรคให้เป็นไปตามนโยบาย ข้อบังคับพรรค และมติของที่ประชุมใหญ่พรรค

- (๒) ออกกฎระเบียบและจัดตั้งหน่วยงานต่างๆเพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายพรรค และข้อบังคับพรรค
- (๓) ควบคุมไม่ให้พรรคการเมืองและผู้ซึ่งพรรคการเมืองส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้ง ใช้เกินวงเงินตามกฎหมายกำหนด
- (๔) จัดสรรเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งของ พรรคการเมือง ดังนี้
- (ก) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ ให้จัดสรรเป็นจำนวนรวมโดยพิจารณาตามจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่พรรคการเมืองเสนอไว้ในบัญชีรายชื่อ แต่ละบัญชีที่ยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้ง
- (ข) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง ให้จัดสรรให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคเป็นรายบุคคล
- (ค) ค่าใช้จ่ายที่จัดสรรตาม (ก) และ (ข) ให้เป็นไปตามมติของที่ประชุม คณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง
- (๕) ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งหรือถอดถอนคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ คณะบริหาร คณะที่ปรึกษา คณะกรรมาธิการ คณะกรรมการรัฐสภา คณะกรรมการยุทธศาสตร์ คณะกรรมการ ประสานงาน หรือ คณะอนุกรรมการต่าง ๆ ของพรรค
- (๖) อนุมัติการเลิกสาขาพรรค การจัดตั้งสาขาพรรค ศูนย์ประสานงานและองค์กร เสริมสร้างพรรค
- (๗) เลิกพรรค
- (๘) อำนาจการต่าง ๆ และกระทำการหรือสิ่งการใด ๆ เพื่อให้การดำเนินงานพรรค เป็นไปด้วยความเรียบร้อยให้เกิดความเจริญรุดหน้า
- (๙) กำหนดให้มีการประชุมใหญ่พรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง พร้อมรายงาน กิจการด้านต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่พรรค
- (๑๐) จัดหาทุนและดูแลทรัพย์สินต่าง ๆ ตลอดจนบริหารการเงินและทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อื่นใดของพรรคและสาขาพรรค

(๑๑) พิจารณาลงโทษสมาชิกพรรค

(๑๒) แต่งตั้งหรือถอดถอนผู้ปฏิบัติงานในกิจการต่าง ๆ ตลอดจนคณะทำงาน
ส่วนเฉพาะกิจทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคของพรรค

(๑๓) จัดให้มีส่วนร่วมตามที่เห็นสมควรเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามนโยบายพรรค
พร้อมทั้งให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างประจำ หรือชั่วคราวพรรค

(๑๔) กำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบให้กรรมการบริหารและผู้ปฏิบัติงานพรรค
ยึดถือปฏิบัติ

(๑๕) อำนาจหน้าที่อื่นที่คณะกรรมการบริหารพรรคเห็นสมควรที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย
และกฎระเบียบข้อบังคับพรรค

ข้อ ๒๕ กรรมการบริหารพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

(๑) หัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

(ก) เป็นประธานคณะกรรมการบริหารพรรค สั่งเรียกประชุมคณะกรรมการ
บริหารพรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

(ข) เป็นผู้เรียกประชุมใหญ่พรรคตามความเห็นชอบคณะกรรมการบริหารพรรค
และเป็นประธานของที่ประชุมใหญ่พรรคตลอดจนดำเนินการประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นผู้สั่งเรียกประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรของพรรค และเป็นประธานของที่ประชุมตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการประชุมดังกล่าว

(ง) เป็นผู้ลงนามประกาศ กฎระเบียบ ข้อบังคับ มติของพรรคและคำสั่งพรรค

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมืองให้มีอำนาจปฏิบัติการ
ในนามของพรรคได้โดยความเห็นชอบของกรรมการบริหารพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวน
คณะกรรมการบริหารพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้นและให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย กฎระเบียบ และหรือข้อบังคับ
พรรค

(ช) ตำแหน่งอื่น ๆ ยกเว้นข้อ ๒๔ (๕) ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจและแต่งตั้ง
เป็นผู้ทำหน้าที่เพิ่มเติมตามความเหมาะสม

(๒) รองหัวหน้าพรรค มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๓) เลขาธิการพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นผู้ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวงของพรรคตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายและให้รับผิดชอบโดยตรงจากหัวหน้าพรรคหรือรองหัวหน้าพรรคในกิจการที่หัวหน้าพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เป็นผู้เสนอรายงานต่อคณะกรรมการบริหารพรรคประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคและที่ประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นเลขานุการที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหาร คณะที่ปรึกษา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และที่ประชุมใหญ่พรรค

(ง) เป็นผู้กำกับดูแลการบริหารงานของสำนักงานใหญ่พรรค

(จ) มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๔) รองเลขาธิการพรรค มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่เลขาธิการพรรคหรือหัวหน้าพรรคมอบหมายหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายมีความสามารถในการประสานเจรจา

(๕) เภรัณยูพรรค มีหน้าที่ในการควบคุมรายรับ รายจ่ายเงิน บัญชีทรัพย์สินหนี้สิน และงบการเงินพรรคให้เป็นไปตามที่กฎหมาย กฎระเบียบ และตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด เลขาธิการพรรค หัวหน้าพรรคมอบหมายมีความสามารถในการประสานเจรจา

(๖) นายทะเบียนพรรค มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการรับสมัคร และการพ้นจากตำแหน่งของสมาชิกให้เป็นไปตามข้อบังคับพรรคความสามารถในการประสานเจรจา

(๗) โฆษกพรรคมีหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

(ก) รับผิดชอบในการแถลงข่าวทำความเข้าใจต่อสาธารณชนให้ได้รับทราบข้อมูลที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง เป็นประโยชน์ต่อประชาชน พรรค และประเทศชาติโดยรวมตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(ข) ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๘) กรรมการบริหารอื่น ๆ มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่หัวหน้าพรรคและหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายมีความสามารถในการประสานเจรจา

(๙) ที่ปรึกษาพรรค เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีประสบการณ์ทางการเมืองเป็นอย่างดี หรือเป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จทางการบริหารภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจภาคเอกชน มีหน้าที่ในการให้คำปรึกษาหารือ แนะนำ เสนอความเห็นแก่ หัวหน้าพรรค คณะกรรมการบริหารพรรค มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๑๐) ผู้อำนวยการพรรค มีหน้าที่บริหารจัดการ ควบคุมดูแลหนังสือเอกสารและบุคลากร พร้อมทั้งกำหนดทิศทาง เป้าหมาย แผนการดำเนินงานนโยบาย วางยุทธศาสตร์ให้ความรู้แก่สาขาพรรค สมาชิกเกี่ยวกับกฎระเบียบกฎหมายข้อบังคับส่งเสริมให้ความรู้รูปแบบการบริหารการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองให้กับสมาชิกและประชาชนที่สนใจ มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๑๑) บุคลากรพรรค มีหน้าที่ในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามสัญญาจ้างหรือตามที่ผู้อำนวยการพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย มีความสามารถในการประสานเจรจา

หมวด ๙

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกสมาชิกเพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้ง

เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อและแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ข้อ ๒๖ การพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบบัญชีรายชื่อของพรรคการเมืองให้เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองและคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง

ในการพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองพิจารณาเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองจากรายชื่อตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(๑) รายชื่อบุคคลที่ได้แจ้งความประสงค์ซึ่งที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมืองได้ให้ความเห็นชอบ

(๒) รายชื่อบุคคลอื่นที่คณะกรรมการบริหารพรรค หรือคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งเห็นสมควร

มติคณะกรรมการบริหารพรรคที่ได้มีมติเสียงข้างมากให้ส่งบุคคลใดเป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ถือมตินั้นเป็นที่ยุติ

หมวด ๑๐

แผนและกำหนดเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรค

ข้อ ๒๗ ในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ขึ้นอยู่กับการศึกษาของคณะกรรมการบริหารพรรคตามความประสงค์ของสมาชิกไม่น้อยกว่าห้าสิบคนซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรในจังหวัดนั้น ๆ

ข้อ ๒๘ การจัดตั้งสาขาพรรคให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้สมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาพรรครวบรวมสมาชิกพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าห้าสิบคน โดยจัดทำทะเบียนสมาชิกไว้

(๒) ให้ผู้แทนสมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาในจังหวัดนั้น ๆ ยื่นแสดงความจำนงเพื่อขอจัดตั้งสาขาพรรคต่อเลขาธิการพรรคเพื่อขออนุมัติจัดประชุมใหญ่โดยจัดส่งบัญชีรายชื่อตาม (๑) ไปด้วย

ข้อ ๒๙ เมื่อเลขาธิการพรรคโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคได้อนุมัติให้จังหวัดใดจัดตั้งสาขาพรรคได้ ให้มีหนังสือแจ้งต่อตัวแทนของสาขาพรรคนั้น เพื่อดำเนินการประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคเป็นครั้งแรกภายในหกสิบวันและเมื่อสาขาพรรคได้ประชุมสมาชิกพรรคเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคแล้ว ให้แจ้งสำนักงานใหญ่พรรคทราบเพื่อให้หัวหน้าพรรคแจ้งให้นายทะเบียนพรรคการเมืองทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ประชุมจัดตั้งสาขาพรรคเพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไปการประชุมเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคดังกล่าวต้องมีสมาชิกของพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ เข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่าห้าสิบคนขึ้นไป

ข้อ ๓๐ ให้มีคณะกรรมการสาขาพรรคคณะหนึ่ง ซึ่งเลือกตั้งจากสมาชิกซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน โดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเป็นผู้ดำเนินการประกอบด้วย

- (๑) ประธานสาขาพรรค
- (๒) รองประธานสาขาพรรค
- (๓) เลขานุการสาขาพรรค
- (๔) รองเลขานุการสาขาพรรค
- (๕) เภรัณูญิกพรรค
- (๖) นายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค
- (๗) โฆษกสาขาพรรค
- (๘) กรรมการอื่น ๆ

คณะกรรมการสาขาพรรคตามพรรคหนึ่ง ต้องมีสตรีไม่น้อยกว่าสองคน เว้นแต่สาขาพรรคใด เลือกตั้งกรรมการสาขาพรรคที่เป็นสตรีไม่ได้หรือได้ไม่ครบสองคนก็ให้บันทึกข้อเท็จจริงไว้ในรายงานการประชุมใหญ่และส่งให้คณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาว่าจะงดเว้นการใช้ข้อบังคับพรรคข้อนี้ ในประเด็นนี้หรือไม่

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งสมาชิกตามข้อนี้ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด และกรรมการสาขาพรรคจะต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเลือกตั้งนั้น

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการสาขาพรรคว่างลงไม่ว่าด้วยเหตุใดและยังมีได้มีการเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างให้กรรมการสาขาพรรคประกอบด้วยกรรมการสาขาพรรคเท่าที่มีอยู่ แต่ทั้งนี้จะต้องมีไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด

ข้อ ๓๑ คณะกรรมการสาขาพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีแต่เมื่อพ้นตำแหน่งตามวาระแล้ว มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการได้อีก

ข้อ ๓๒ การเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่ของสาขาพรรค และให้ลงคะแนนลับแต่ถ้าหากที่ประชุมใหญ่มีผู้เสนอชื่อให้เป็นกรรมการสาขาพรรคและจำนวนไม่เกินตำแหน่ง ตามข้อ ๓๐ (๑) - (๘) ให้ถือว่าผู้เสนอชื่อได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมให้เป็นกรรมการสาขาพรรคแล้ว โดยไม่ต้องมีการลงคะแนนตามลำดับ ดังนี้

(๑) เลือกตั้งประธานสาขาพรรคหนึ่งคน ในการเสนอชื่อผู้เป็นประธานสาขาพรรค ต่อที่ประชุมใหญ่ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่ายี่สิบคน

(๒) ให้ที่ประชุมใหญ่กำหนดจำนวนของคณะกรรมการสาขาพรรคตามข้อ ๓๐

(๓) ให้ประธานสาขาพรรคที่ได้รับเลือกตั้งใหม่เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็น กรรมการสาขาพรรคในตำแหน่งต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่โดยคำนึงถึงความอาวุโสทางการเมือง ความรู้ ความสามารถประสบการณ์ ความเหมาะสม และการเสียสละให้กับพรรคจำนวนกึ่งหนึ่งของจำนวน คณะกรรมการสาขาพรรคตามที่ประชุมใหญ่ได้กำหนดตาม (๒)

ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นจำนวนที่มีเศษ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นผู้เสนอชื่อ บุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการสาขาพรรคเพิ่มขึ้นอีก ๑ คนเพื่อให้ที่ประชุมใหญ่พิจารณาอนุมัติ

(๔) ให้สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมใหญ่เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิกเพื่อให้ที่ประชุมใหญ่เลือกเป็นกรรมการสาขาพรรคในส่วนที่เหลือจนครบจำนวนตามที่กำหนด

(๕) การเสนอชื่อบุคคลที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการสาขาพรรคตาม (๔) จะต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคนผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๓๓ ประธานกรรมการสาขาพรรค โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสาขาพรรค มีอำนาจแต่งตั้งกรรมการตามข้อบังคับพรรค ข้อ ๒๙ (๘) ให้ดำรงตำแหน่งอื่นได้

ข้อ ๓๔ ให้สาขาพรรคการเมืองมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง

(๒) เผยแพร่นโยบายพรรค กิจกรรมของพรรค และจัดหาสมาชิกพรรคเพิ่มเติม

(๓) จัดให้มีทะเบียนสมาชิกในเขตท้องที่ไว้เบื้องต้น

(๔) จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่าย และงบการเงินของสาขาพรรคเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคภายใน ๔๕ วันนับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

(๕) จัดให้มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกสาขาพรรค และประชาชนโดยทั่วไป

(๖) เสนอแนะแนวทางแก้ไขข้อขัดข้องอุปสรรคที่สาขาพรรคได้ประสบปัญหา นำเสนอเพื่อพรรคพิจารณาดำเนินการ

(๗) เสนอชื่อบุคคลที่จะเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสภาท้องถิ่นอื่น ๆ ตามกฎหมายในเขตสาขานั้น ๆ

(๘) จัดทำแผนงานโครงการและรายงานผลการบริหารงานของสาขาพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคทุกไตรมาสและภายในหกสิบวันนับแต่สิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๓๕ กรรมการสาขาพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

(๑) ประธานสาขาพรรค

(ก) เป็นผู้แทนของสาขาพรรคและผู้รับผิดชอบในกิจกรรมทั้งปวงของสาขาพรรค

(ข) เป็นประธานของคณะกรรมการสาขาพรรค สั่งประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค และเป็นประธานการประชุม

(ค) สั่งเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสาขาพรรค และเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนดำเนินการประชุม

(ง) มีสิทธิยับยั้งมติคณะกรรมการสาขาพรรค หรือคณะกรรมการอื่น ๆ ที่คณะกรรมการสาขาพรรคจัดตั้งขึ้นเพื่อขอให้มีการทบทวนมติในกรณีที่มีเหตุจำเป็น ภายในระยะเวลาไม่เกินสามวัน หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วให้ถือว่ามติของที่ประชุมนั้นมีผลใช้บังคับทันที

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมือง ให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของสาขาพรรคได้โดยความเห็นชอบของกรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้นและให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติของสาขาพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

(ช) มีความสามารถในการประสานเจรจา

ในกรณีประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ผู้ที่มิตำแหน่งรองลงมาลำดับต้นทำหน้าที่แทน

(๒) รองประธานสาขาพรรค มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่ประธานสาขาพรรค หรือกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

(๓) เลขานุการสาขาพรรค มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

(ก) ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวง ของสาขาพรรคตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เสนอรายงานต่อที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

(ง) กำกับดูแลการบริหารงานของสำนักงานสาขาพรรค

(จ) มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๔) รองเลขานุการสาขาพรรค มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่เลขานุการสาขาพรรค หรือคณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๕) เภรัญญิกสาขาพรรค มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุม รายรับ รายจ่าย บัญชีทรัพย์สินหนี้สินและงบการเงินของพรรคให้เป็นไปตามกฎหมายกฎระเบียบและที่คณะกรรมการสาขาพรรคกำหนด มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๖) นายทะเบียนสาขาพรรคมีอำนาจรับผิดชอบทะเบียนสาขาพรรค มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๗) โฆษกสาขาพรรค มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ

(ก) แลกเปลี่ยนที่ประชุมและกิจกรรมต่างๆ ของสาขาพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์เผยแพร่งานกิจกรรมของสาขาพรรคให้ประชาชนได้รับรู้ รับทราบตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

(ค) มีความสามารถในการประสานเจรจา

(๘) กรรมการอื่นของสาขาพรรค มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่ประธานสาขาพรรค หรือคณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมายมีความสามารถในการประสานเจรจา

ข้อ ๓๖ คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ครบวาระ

(๒) ตำแหน่งคณะกรรมการบริหารสาขาพรรคว่างลง ๒ ใน ๓ ของกรรมการทั้งหมด

(๓) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้เลิกสาขาพรรค

(๔) ขาดประชุมใหญ่ประจำปีของสาขาพรรคเกินสองครั้งติดต่อกันโดยไม่ทราบสาเหตุ หรือไม่มีเหตุผลอันสมควรโดยที่ประชุมของสาขาพรรคให้พ้นจากตำแหน่ง

เมื่อมีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะให้ประธานสาขาพรรคมีอำนาจเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคเพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน ในกรณีที่ประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้รองประธานสาขาพรรคเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่

- (๕) ตาย
- (๖) คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งตามข้อ ๓๕
- (๗) ลาออก
- (๘) ถูกคุมขังโดยหมายศาลหรือโดยคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมาย
- (๙) ขาดจากสมาชิกภาพ

ข้อ ๓๗ ให้ประธานสาขาพรรคและกรรมการสาขาพรรคอีกคนหนึ่งคนเป็นผู้แทนสมาชิกของสาขานั้น เข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรคหากประธานสาขาพรรคไม่สามารถเข้าร่วมประชุมใหญ่ได้ให้มอบหมายให้ รองประธานสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่ง มาร่วมประชุมใหญ่ของพรรคแทนก็ได้

ข้อ ๓๘ ให้จัดการประชุมใหญ่สามัญสาขาพรรคไม่เกินวันที่ ๒๕ มีนาคมของทุกปีเว้นแต่ เลขาธิการพรรคจะมีคำสั่งให้ประชุมใหญ่สามัญสาขาพรรคในวันใดวันหนึ่งตามที่เห็นสมควร แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันสิ้นสุดปีงบประมาณของพรรค

ข้อ ๓๙ เมื่อดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคครบที่กำหนดใน มาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว หากต่อมาภายหลังมีสาขาพรรคการเมือง ไม่ครบตาม มาตรา ๒๖ ให้ดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ครบตามมาตรา ๒๖ ภายในหกสิบวัน นับแต่ที่ได้รับหนังสือแจ้งจากนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๑

การประชุม

ส่วนที่ ๑

การประชุมใหญ่พรรคการเมือง

ข้อ ๔๐ คณะกรรมการบริหารพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญของพรรคอย่างน้อย ปีละหนึ่งครั้งส่วนการประชุมใหญ่วิสามัญอาจมีได้เมื่อสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่า หนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรรมการบริหารพรรคการเมืองจำนวน ไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดที่มีอยู่หรือไม่น้อยกว่าสองร้อยคนแล้วแต่จำนวนใด จะน้อยกว่ากันมีสิทธิเข้าชื่อกันให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญของพรรคการเมือง

ข้อ ๔๑ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่พรรคการเมืองมี ดังต่อไปนี้

- (๑) กรรมการบริหารพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการบริหารพรรคการเมืองทั้งหมด
- (๒) ผู้แทนของสาขาพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสาขาพรรคการเมือง
- (๓) สมาชิกพรรคที่ได้รับเชิญจากกรรมการบริหารพรรคการเมือง

ข้อ ๔๒ ในการประชุมใหญ่ต้องมีสมาชิกตามข้อ ๔๑ มาประชุมไม่น้อยกว่าสองร้อยคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาประชุมในกรณีที่มีเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๔๓ ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคลำดับต้นไม่มาให้รองหัวหน้าพรรคลำดับถัดมาทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคไม่อยู่ในที่ประชุมให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน และให้เลขาธิการพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ก็ให้รองเลขาธิการพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งแล้วแต่กรณีทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๔ การดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่ของพรรคการเมือง

- (๑) การเปลี่ยนแปลงนโยบายพรรคการเมือง
- (๒) การเปลี่ยนแปลงข้อบังคับพรรคการเมือง
- (๓) การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคการเมือง รองหัวหน้าพรรคการเมือง เลขาธิการพรรคการเมือง รองเลขาธิการพรรคการเมือง เภรัณยูพรรคการเมือง นายทะเบียนพรรคการเมือง โฆษกพรรคการเมือง และกรรมการบริหารอื่นของพรรคการเมือง
- (๔) การเลือกตั้งคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง คณะกรรมการนโยบายพรรคการเมือง และคณะกรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรคการเมือง
- (๕) รายงานการดำเนินกิจการของพรรคการเมืองที่ได้ดำเนินการไปในรอบปีที่ผ่านมา
- (๖) แผนการดำเนินการสำหรับปีต่อไปโดยเฉพาะการหารายได้การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในทางการเมือง และการพัฒนาบุคลากรทางการเมือง

(๓) การแต่งตั้งผู้สอบบัญชีและการรับรองงบการเงินประจำปีของพรรคการเมือง

(๔) กิจกรรมที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง ประธานสาขาพรรคการเมือง ไม่น้อยกว่าสี่สาขาหรือตัวแทนสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าสองร้อยคน

(๕) กิจกรรมอื่นตามที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

การลงมติเลือกบุคคลตามข้อ ๔๔ (๓) และ (๔) ให้ลงคะแนนลับ

ข้อ ๔๕ คำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่ทุกราวให้หัวหน้าพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๒

การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๔๖ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้งและหัวหน้าพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ประชุมหรือสิ่งเรียกประชุมเป็นพิเศษอีกก็ได้ตามความจำเป็นหรือตามคำขอจากกรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดร่วมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษในการขอให้มีการประชุมพิเศษจะต้องมีวาระหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๔๗ การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคต้องมีกรรมการบริหารพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้นจึงจะเป็นองค์ประชุมให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานที่ประชุมถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ก็ให้รองหัวหน้าพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทน และให้เลขาธิการพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ก็ให้รองเลขาธิการพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๘ มติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคให้ถือเสียงข้างมาก

ส่วนที่ ๓

การประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๔๙ คณะกรรมการสาขาพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สาขาพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งก่อนการประชุมใหญ่ประจำปีของพรรค และในกรณีที่จะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งทั่วไปหรือเป็นการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง คณะกรรมการสาขาพรรคจัดให้มี

การประชุมใหญ่วิสามัญเพื่อให้ความเห็นชอบในการเสนอชื่อบุคคลผู้สมควรได้รับการพิจารณาให้เป็น
ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคการเมือง ทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบบัญชีรายชื่อ
ในกลุ่มจังหวัดที่อยู่ในความรับผิดชอบของสาขาพรรคการเมืองนั้น

ข้อ ๕๐ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

(๑) กรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

(๒) สมาชิกสาขาพรรคไม่น้อยกว่าห้าสิบคน

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาร่วมประชุมกรณีที่มีเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุม
ออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๕๑ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุมสาขาพรรค ถ้าประธานสาขาพรรค
ไม่มาประชุมให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทนถ้ารองประธานสาขาพรรคไม่มาหรือไม่อยู่ในที่ประชุม
ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม
และให้เลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม

ข้อ ๕๒ กิจการดังต่อไปนี้ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเท่านั้น

(๑) กิจการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง
หรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือตามประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(๒) รับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรค

(๓) เลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๓ คำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคทุกคราวให้ประธานสาขาพรรคแจ้ง
กำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยระบุ วัน เวลา และสถานที่ประชุม
และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๔

การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๔ ให้มีการประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคอย่างน้อยสองครั้งต่อปีและประธานสาขาพรรค
เป็นผู้กำหนดวัน เวลา หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษอีกก็ได้ตามความจำเป็นหรือคำร้องขอของคณะกรรมการ
สาขาพรรคจำนวนกึ่งหนึ่งรวมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษในการขอให้มีการประชุมพิเศษจะต้องมีวาระ
หรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๕๕ การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคต้องมีกรรมการสาขาพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่า
กึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้นจึงจะเป็นองค์ประชุมโดยให้ประธานสาขาพรรค
เป็นประธานในที่ประชุมหากประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ก็ให้รองประธานสาขาพรรค
ทำหน้าที่แทนและให้เลขานุการสาขาพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขานุการสาขาพรรคไม่มาประชุม
หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ก็ให้รองเลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่แทน

ข้อ ๕๖ มติของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคให้ถือเสียงข้างมาก

หมวด ๑๒

การบริหารการเงินและทรัพย์สิน

และการจัดทำบัญชีของพรรคการเมือง และสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๕๗ ให้คณะกรรมการบริหารมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการเงิน ทรัพย์สิน
หรือประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ของพรรคการเมือง และสาขาพรรคการเมือง ตลอดจน
จัดให้มีการทำบัญชีให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

ในกรณีที่มีการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ประธานสาขาพรรคการเมือง จัดให้มีการทำบัญชี
ของสาขาพรรคการเมืองและรับรองความถูกต้องตลอดจนจัดส่งบัญชีของสาขาพรรคการเมือง
เพื่อแสดงรวมไว้ในบัญชีของพรรคการเมือง

ข้อ ๕๘ บัญชีของพรรคการเมือง และบัญชีของสาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

- (๑) บัญชีรายวันแสดงรายได้หรือรายรับ และแสดงค่าใช้จ่ายหรือรายจ่าย
- (๒) บัญชีแสดงรายรับจากการบริจาค
- (๓) บัญชีแยกประเภท
- (๔) บัญชีแสดงสินทรัพย์และหนี้สิน

การลงรายการบัญชีต้องมีเอกสารประกอบการลงบัญชีที่ถูกต้องสมบูรณ์โดยครบถ้วน

บัญชีตาม (๑) และ (๒) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่รายการนั้นเกิดขึ้น

บัญชีตาม (๓) และ (๔) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือน
ที่รายการนั้นเกิดขึ้น

หมวด ๑๓

รายได้ของพรรคการเมือง การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม

และค่าบำรุงพรรคการเมืองและการบริจาคแก่พรรคการเมือง

ข้อ ๕๙ พรรคอาจมีรายได้ ดังต่อไปนี้

(๑) เงินค่าธรรมเนียมและค่าบำรุงพรรคการเมือง

(๒) เงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าหรือบริการของพรรคการเมือง

(๓) เงิน ทรัพย์สิน และประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ ที่ได้จากการจัดกิจกรรม

หาทุนของพรรค

(๔) เงิน ทรัพย์สิน และประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ ที่ได้จากการบริจาค

แก่พรรคการเมือง

(๕) เงินอุดหนุนจากกองทุน

(๖) ดอกผลของเงินและรายได้จากทรัพย์สินของพรรค

ข้อ ๖๐ สมาชิกพรรคการเมืองอาจเสียค่าบำรุงพรรคประจำปี ส่วนอัตราที่จะเก็บเท่าไร และจะเก็บเมื่อใดนั้นให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๖๑ การบริจาคแก่พรรคให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง และประกาศของนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๔

การลงโทษสมาชิก

ข้อ ๖๒ การกล่าวหาสมาชิกของพรรคคนใดว่าได้กระทำหรือละเว้นการกระทำอันควรแก่การลงโทษต้องทำเป็นหนังสือถึงหัวหน้าพรรค โดยมีสมาชิกไม่น้อยกว่ายี่สิบคนลงลายมือชื่อ

ข้อ ๖๓ เมื่อได้รับหนังสือตามข้อ ๖๒ แล้ว ให้หัวหน้าพรรคมอบอำนาจให้กรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำการสอบสวนข้อกล่าวหา นั้น ถ้าสอบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีมูล หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งยกข้อกล่าวหา นั้นเสียได้ แต่หากสอบสวนแล้วเห็นว่า มีมูลให้เสนอข้อกล่าวหา นั้นพร้อมทั้งรายงานการสอบสวนต่อหัวหน้าพรรค เพื่อ

(๑) พิจารณาชี้ขาด หรือ

(๒) แต่งตั้งกรรมการหรือสมาชิกไม่เกินกว่าห้าคนเป็นกรรมการพิจารณาเสนอ

ความเห็นต่อหัวหน้าพรรคก็ได้

ข้อ ๖๔ ในการพิจารณาข้อกล่าวหาสมาชิก ต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนแสดงหลักฐานฝ่ายตนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งข้อกล่าวหา

ข้อ ๖๕ เมื่อการพิจารณาสิ้นสุดลงหัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) ให้ระงับเรื่องกล่าวหา
- (๒) ยกข้อกล่าวหา
- (๓) ตำหนิสมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา
- (๔) ภาคทัณฑ์สมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

ในกรณีที่หัวหน้าพรรคเห็นว่าควรได้รับการลงโทษโดยการให้พ้นจากการเป็นสมาชิกพรรค ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาวินิจฉัยสั่งการและมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคถือเป็นอันสิ้นสุดลง

ข้อ ๖๖ การพ้นจากสมาชิกพรรคกรณีซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตามข้อ ๖๔ วรรคสอง ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคให้ความเห็นชอบในเบื้องต้นแล้วดำเนินการต่อไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๒ วรรคท้าย

หมวด ๑๕

การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค

ข้อ ๖๗ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรคจะทำได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคและได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่พรรค

ข้อ ๖๘ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค ต้องดำเนินการดังนี้

- (๑) ญัตติเสนอมาจากคณะกรรมการบริหารพรรค หรือจากสมาชิกพรรคไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคน
- (๒) ที่ประชุมใหญ่พรรคออกเสียงลงคะแนนอนุมัติโดยคะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกพรรคที่มาประชุม

หมวด ๑๖

การเลิกพรรคและสาขาพรรค

ข้อ ๖๙ พรรคมีความมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขให้มั่นคงสืบไป ฉะนั้นสมาชิกพรรคจะช่วยกันดำรงรักษาพรรคให้ดำรงอยู่คู่ปวงชนชาวไทยจนสุดความสามารถ เว้นแต่สิ้นสภาพ เลิก หรือยุบ ตามกฎหมาย

ข้อ ๗๐ การเลิกพรรคและสาขาพรรคให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๗๑ ในกรณีที่พรรคการเมืองต้องสิ้นสภาพ เลิก หรือยุบ ให้ทรัพย์สินของพรรคที่เหลือ
ภายหลังจากการชำระบัญชีแล้วตกเป็นของกองทุนเพื่อการพัฒนาพรรคการเมือง

๓. มีมติเลือกตั้งกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยมแทนตำแหน่งที่ว่าง จำนวน ๖ คน ประกอบด้วย

๑. นายวัชรพงษ์ เหมือนพันธุ์	รองหัวหน้าพรรค
๒. นายศักดิ์นันท์ ประเสริฐผล	รองเลขาธิการพรรค
๓. นางสาวนุชจारी ศรีสุวรรณ	นายทะเบียนสมาชิกพรรค
๔. นายชาติชาย แสงสุข	โฆษกพรรค
๕. นายวัชระ สิมมะวุฒ	กรรมการบริหารพรรค
๖. นางสาวสุมิสา พลเยี่ยม	กรรมการบริหารพรรค

ดังนั้น จึงทำให้มีคณะกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๒ คน ประกอบด้วย

๑. นายพุทธชาติ ช่วยราม	หัวหน้าพรรค
๒. นายวัชรพงษ์ เหมือนพันธุ์	รองหัวหน้าพรรค
๓. นายพุฒิพงศ์ พุ่มไสล	เลขาธิการพรรค
๔. นายศักดิ์นันท์ ประเสริฐผล	รองเลขาธิการพรรค
๕. นายภาณุวัฒน์ ศิวาลัยกุล	เหรัญญิกพรรค
๖. นางสาวนุชจारी ศรีสุวรรณ	นายทะเบียนสมาชิกพรรค
๗. นายชาติชาย แสงสุข	โฆษกพรรค
๘. นายมนัส พัวพันธ์	กรรมการบริหารพรรค
๙. นายนิรัตน์ พรประเสริฐ	กรรมการบริหารพรรค
๑๐. นางรัชนี พัวพันธ์	กรรมการบริหารพรรค
๑๑. นายวัชระ สิมมะวุฒ	กรรมการบริหารพรรค
๑๒. นางสาวสุมิสา พลเยี่ยม	กรรมการบริหารพรรค

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

อภิชาติ สุขัคคานนท์

ประธานกรรมการการเลือกตั้ง

นายทะเบียนพรรคการเมือง